

Pilar Aymerich i Puig (Barcelona, 1943) és una reconeguda fotògrafa catalana, especialitzada en la fotografia de reportatge i de retrat.

Va estudiar a l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual de Barcelona i després a Londres, on es va introduir en el món de la fotografia, ampliant posteriorment els seus coneixements tècnics en els estudis Raphael de París.

Va començar la carrera de fotògrafa professional el 1968 a Barcelona treballant per l'agència CIS. La seva obra ha estat publicada a Triunfo, Destino, Cambio 16, El País, Fotogramas i Qué Leer.

Igualment ha participat en diversos llibres dedicats a dones catalanes tan importants com ara **Montserrat Roig, Federica Montseny, Mercè Rodoreda, Caterina Albert**

o

Maria Aurèlia Capmany,
treball que ha mostrat en nombroses exposicions.

Pilar Aymerich. 7ª TertúliaSalambó

Escrit per Marina Torné. Fotos Leo Sedó. 39ymás / La Independent
dijous, 24 d'abril de 2014 16:53

Des de 1974 ha col·laborat en mitjans audiovisuals com TVE. En la seva vessant pedagògica, ha ensenyat fotografia als joves i contribuït valuosament amb la seva feina a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya.

A finals de l'any 2004, realitzà una exposició al Museu d'Història de Catalunya titulada 'Memòria d'un temps. 1975-1979', sobre la transició espanyola a Catalunya.

Ocupa diversos càrrecs en el Col·legi de Periodistes i en d'altres organitzacions del periodisme gràfic. El 2005 va rebre la Creu de Sant Jordi.

Marta Figueras i Pilar Aymerich

Pilar Aymerich i Mª Àngels Cabré

Les organitzadores de la Tertúlia Salambó, **Mª Àngels Cabré**, directora de l'Observatori Cultural de Gènere, i **Marta Figueras**, delegada a Catalunya de l'Associació de Dones Cineastes i Mitjans Audiovisuals (CIMA), han presentat **Pilar Aymerich** al nombrós grup de dones que s'han reunit per setena vegada al Cafè Salambó, al barri de Gràcia de Barcelona. Marta Figueras ha observat que "en aquesta ocasió s'evidencia a la tertúlia un recanvi generacional; un clar indicador que la mostra s'està consolidant".

A la presentació, M^aÀngels Cabré ha dit que Pilar Aymerich és una persona relacionada amb el

feminisme des de fa molts anys i que constitueix "un tresor pel feminisme". També ha recordat que Aymerich "ha fet un gran treball relacionat amb les dones, així com retrats a grans dones de la cultura catalana" d'un gran valor, tant artístic, com històric.

Per la seva banda Aymerich, ha encetat la ponència amb una reflexió sobre els seus inicis: "Ser dona i dirigir teatre en aquella època era molt complicat". I ha prosseguit: "Quan era una nena em deien que no parlava i que només mirava; que era com una mena de mussol. Llavors vaig decidir treure partit al mussol i dedicar-me a fer fotografies. Però era una dona. No tinc força, no corro ... Durant la transició, era perillós disparar una càmera". Aymerich ens explica que un dels recursos que utilitzava per a passar desapercebuda a les manifestacions era vestir-se amb una faldilla tubular i dur talons: "Quan venien els 'grisos' treia de la meva bossa un mirallet i un pintallavis i dissimulava. Mai vaig rebre un cop", somriu. "La policia no pensava que jo pogués estar treballant com a reportera amb aquella pinta", ens comenta divertida.

Per a Pilar, "la fotografia és reflexió. Mai he portat motor a la meva càmera. No vull metrallar. Per a mi, els esdeveniments socials són com una obra de teatre en la qual hi ha un inici, un nus i un final, un punt culminant, i jo vull captar aquest moment. A la fotografia 'Jo també sóc adúltera', vaig aconseguir capturar 'el moment', i va ser així perquè jo mateixa em trobava dins de l'esdeveniment. D'això es tracta".

"Allò que més m'ha interessat sempre és explicar històries, però és molt important no creuar la línia. De vegades sents una gran impotència davant la foto que 'veus'. Tampoc no he robat mai cap foto. Bé ... una sola vegada". Somriu i, finalment,riu.

Ens explica l'anècdota de les fotos a Josep Pla (reticent al document gràfic, sobre tot sense anar vestit per a l'ocasió), aconseguides a través d'un innocent ardit.

La magnífica narradora d'històries ens condueix cap a un món d'anècdotes, algunes certament divertides, d'altres amargues; detalls que no s'escapen a la mirada d'aquesta dona extraordinària que va tenir la gosadia d'esdevenir reportera gràfica en un món d'homes. "Sempre m'he aprofitat de ser dona. Ser invisible m'ha donat alguns avantatges per a fer la meva feina, però sempre he estat una persona que no trepitja i que reflexiona". També ha

destacat que llavors es tractava d'una altra època, "d'un temps en què es donaven algunes situacions impensables avui dia". No obstant això ha aclarit, que "també sóc el producte de les generacions que m'han precedit i de la meua pròpia, i cada generació té el seu estil". En part, jo sóc així degut a la meua professió. La professió m'hafet tal i com sóc".

Aymerich fa volar les seves mans blanques i delicades al llarg del seu relat, mentre eleva el roig de les seves ungles impecables sobre el negre del vestit cap al cel dels i de les afortunades que han pogut viure en primera persona els esdeveniments més impactants de la nostra història recent, així com immortalitzar els rostres d'alguns dels seus protagonistes.

En aquesta primera part de la Tertúlia, Pilar ens ha parlat durant uns minuts de la trajectòria professional de dones fotògrafes cèlebres que, tot i les circumstàncies personals certament complicades, no es van arronsar davant les dificultats. Gràcies a la seva obstinació podem contemplar avui el fruit de la seva intensa tasca. **Lee Miller, Dora Maar, Tina Modotti i Ana Mendieta**

han desfilat, l'una rere l'altra, per l'apassionat relat d'Aymerich sobre la seva 'mirada' com a fotògrafes i la seva inevitable relació amb els homes.

Capítol a part, la reflexió de la convidada a la Tertúlia sobre el propi cos i de com manifestem les nostres emocions a través dels trets característics; la importància de tenir consciència d'això i en quina forma es constant aquest factor ens obre les portes a un món d'emocions pròpies i particulars, diferent del dels homes, i que es plasma en tots els àmbits de la nostra vida; i com aquesta 'marca' genuïna deixa la seva empremta al nostre treball.

Ja en el col·loqui, Aymerich ha afirmat rotunda que, com a fotògrafa, és feminista militant: "Jo vaig fotografiar tot el moviment feminista dels anys setanta", ha puntualitzat orgullosa.

Pel que fa al col·lectiu FEMEN, considera que "probablement és una manera diferent d'enfocar

Pilar Aymerich. 7ª TertúliaSalambó

Escrit per Marina Torné. Fotos Leo Sedó. 39ymás / La Independent
dijous, 24 d'abril de 2014 16:53

el feminisme. Potser elles ara lluiten d'una altra forma. Em sembla bé que utilitzin el seu cos tal i com ho fan".

"És evident que, entre les Mendieta i les FEMEN, aquestes últimes són més fluides", ha conclòs Cabré amb un somriure.

Al llarg de la segona hora les assistents a la Tertúlia han exposat els seus punts de vista i han intercanviat impressions amb Pilar Aymerich. La valuosa perspectiva i 'mirada' d'aquesta gran dona, ha il·luminat sens dubte la nova trobada de primavera.

